

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Veri honoris lucem, vmbrae honoris longè esse præferendam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

fortune contumeliam proiecitur: cum bene lacertos exercuit, cuiuslibet ferè pabulum, cuiuslibet victima, ex infirmis fluidusq; contextum, & lineamentis exterioribus nitidum. frigoris, aestus, laboris impatiens: ipso rursus sitis, & otio iturum in tabem, alimenta metuens sua, quorum modo inopia, modo copia rumpitur: anxie sollicitaq; tutela, precarij spiritus, & malè harentis, quàm parum repentinum audiet, ex improviso sonus auribus grauis excutit: soli semper sibi nutrimentum vitiosum, & inutile. Miramur in hoc mortem vnius, qua singulis opus est. Numquid enim ut concidat, res magni molimenti est? Odor illi saporq;, & lassitudo, & vigilia, & humor, & cibus, & sine quibus viuere non potest, mortifera sunt. Quocumq; se mouet, infirmitatis sua statim conficiam, non omne calum ferens, aquarum nouitatibus, flatuq; non familiaris aura, & tenuissimis caussis atq; offensionibus morbidum, putre, cassum, à sletu vitam auspiciatum. Cum interim quantos tumultus hoc tam contemptum animal mouet? in quantas cogitationes oblitum conditionis sue venit? Immortalia aeterna voluat animo, & in nepotes, pronepotesq; disponit: cum interim longa conantem eum mors opprimit: & hoc, quod senectus vocatur, pauci sunt circuitus annorum. Ita se Ethnicus de corpore aestimauit, quod, quia naturam communem omnes habemus, omnes facere par est. Quorquòt autem faciunt, nulli se vel ob vires, vel ob formam, vel ob valetudinem, vel alias membrorum dotes anteponunt, non enim se aspiciunt, quales sint, sed quales esse possint: immò, quales futuri sint. Ad quod oculos Eccl. 17. 33. & 10. 9. conuertens Ecclesiasticus ait: Omnes homines terra & cinis. Quid superbit terra & cinis?

CAPVT XLI.

Cur inimicis sit ignoscendum? & tamen ob hoc eorum peccata non manere impunita.

Quam inuis de caussis Mundi Conditor & Gubernator honores alijs tribuat, si cetera omnia deessent argumenta, satis superque ostenderent illi sapientes, qui honores, tamquam rem vilem, & ad pueros pertinentia crepundia, à se abdicauerunt, abiecerunt, conculcauerunt. Neque in sapientum habendus est numero, qui magnum nomen tenet potius, quàm

I.

quàm implet. Illius in iudicando prudentia laudatur, qui, quando ita res fert, laudes ipsas humanas potest contemnere. Sape enim vanæ sunt; saepe etiam perniciosæ; mutabiles semper. Quam obrem appositè viri nobiles Athenis, fibulæ cicadam è terra natam, canentem, & citò morientem; Romani autem lunulam, mutabilitatis atque inconstantia notam, calceis suis addiderunt. Splendet quidem Luna, sed non semper lumine pleno; immò nec semper pleno semper: saepe enim etiam sereno cælo non cernitur. Ita gloria humana aliquando multùm, aliquando parum effulget, aliquando tota obscuratur. Non ita gloria cælestis, quæ constans est & sempiterna, atque idcirco Soli comparata. Neque enim sola Dei maiestas in sole posuit tabernaculum suum, sed etiam sponsa Dei est electa ut sol, sanctique omnes instar solis exsplendescunt. Quam gloriam Christus expressit, quando in monte Thabor resplenduit facies eius sicut sol. Quis scintillam, aut exiguum nitedulæ lumen luci meridianæ anteferrer? aut muscam monte, guttam aquæ Oceano maiorem esse iudicaret? Hoc ne faciant à Deo meliora docti, non modò contenti sunt, si destituros honores non adipiscantur, aut amittant; verùm etiam spe maioris gloriæ in cælo adeundæ gaudent: neque de vindicta cogitant eorum, à quibus ignominia iniuriaque afficiuntur; sed insuper eos ponunt in numero benefactorum.

II.

Heribert.
Rosveid. l. 6.
de Vit. PP. in
libell. 4. n. 12.

Dicebat Abbas Ioannes quibusdam fratribus: Quia fuerunt tres philosophi amici, quorum unus moriens alteri reliquit filium suum commendatum; qui in aetate iuuenili prouectus, nutritoris sui adulterantem uxorem. Quo scelere cognito missus est foras. Deinde cum plurimum poeniteret, non ei concessit regressum, sed ait illi: Vade, & esto tribus annis inter damnatos, qui metalla in flumine deponunt, & sic indulgeo tibi culpam tuam. Quo post triennium redeunte rursus ait: Vade alios tres annos da mercedes, ut iniurias patiaris. Ille verò fecit sic alios tres annos. Qui dixit ei: Veni ergo nunc ad ciuitatem Atheniensem, ut philosophiam discas. Erat autem ad portam ciuitatis quidam senex philosophus sedens, atque intrantes contumelijs afficiebat; iniuriauit ergo & iuuenem illum. At ille iniuriatus risit. Cui senior ait: Quid est hoc, quòd tibi ego iniurias facio, & tu rides? Disit ei iuuenis: Non vis ut rideam, qui tribus annis, ut iniurias paterer, dedi mercedes, & hodie gratia